

Свідки життя

Володимир Ліпкан

Ми — свідки їхнього буремного початку,
Вони — є свідки зниклого і нашого кінця.
Зростаємо дітей у піклуванні й статку,
Ми ж по життю відіграємо роль *замінного* гравця.

Радіємо, спостерігаємо, плекаємо надію,
Вони живуть і мають *власні* мрії.
Нам слід прийняти цей речей порядок,
Наш світ — життя старіння й згадок.

Вони живуть у променях від сонця, мріях,
Допоки *Діти* — статус апріорі в них щасливих.
А потім знов барвіста і життєва карусель:
Вони — батьки, а їхні діти — спомин їхній, хмель.

Сходження власного батьківства зменшення синівства

Згадати, що ми теж колись були *дітьми*,
Батьки для нас в свій час пішли —
На другорядний план їх помістили,
І для родини, *створеної нами*, жили.

Ми будували всі своє життя й родини,
Часами, не знаходячи для рідненьких батьків хвилини.
В цей час увагу приділили ми дітей мужнінню,
Водночас ми не бачили батьківське марніння.

А час минає, діти старшають, уходять,
Життя свій безупинний крок заводить,
Що покоління ерою наступною стає,
Чергове піджимає, в спину дихає.

Усвідомлення батьками своїх батьків

Тому й батьків батьки частіше розуміють:

Як свідки, в стані цьому про єдине лише мріють:
Здоров'я, довгі роки щастя і частіше бачитись,
Можливо, стати дітьми і разом юнацько бавитись.

Побільше, глибше і без поспіху поговорити,
Не поспішати: "Бігти треба, бо чекають діти!"
Уважно вслухатись у плин життя батьків,
Бо це, по суті, наш майбутній і життєвий спів.

Наразі час стає для ціннісного розуміння:
Того, на що в свій час не вистачило часу, інколи — хотіння.
Наразі в статусі одному ми з батьками:
Вони — батьки, і ми — батьки,
Таке трапляється і ділимось дивами.

Тепер інакше все це розумієш:
В батьківстві ти про інше мрієш.
У тебе змінюється світосприйняття,
Ти розумієш неможливість вороття.

Бо діти швидко і невпинно виростають,
І потім вже *дітей своїх* любовію плекають:
Не Вас, не мрії Ваші, плани споконвічно нездійсненні,
Яких ми мали свого часу купи й гори незліченні.

Тож возвертання до ріднесеньких *батьків*
Це також милий й теплий із дитинства спів.
Це негмовно тиха, конструктивна трансформація,
Душі всіх фібр й частот реверберація.

Це: перетворення батьків, оновлення у дітлахів,
Повага більша за важку працю Матерів,
І Батька сприйняття і щире розуміння:
Його думок, мотивів дій, життєвого хотіння.

З батьками залишаємось дітьми,
Бо з ними — ми ніколи у півтімі,

Ми з ними щастя повноцінне відчуваємо,
Бо ми — батьки, а для своїх батьків себе дітьми ми залишаємо.

Зласкав життя перлиною кохання,
Порозуміння Дай прийняти це усе.
Не розглядаю на порядок я життєвий зазіхання,
Нехай у дітях, в нас батьках — любов живе.

Тож невблаганна і життєва мить:
Життя ми свідки, тож — любіть!
Себе, батьків й дітей своїх, любіть!
У щасті і любові кожну мить живіть!

18.03.2026